

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie dyscyplinarnej sędziego w stanie spoczynku E. G.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 7 listopada 2019 r.

wniosku o zwrot kosztów podróży, utraconego zarobku oraz utrzymania w miejscu wykonania czynności

na podstawie art. 618 § 1 pkt 3 kpk w zw. 618a § 1, 2 i 3 kpk w zw. z art. 618b § 1, 2 i 3 kpk w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2019.52 j.t)

postanawia:

1. uwzględnić wniosek o zwrot kosztów podróży i przyznać oraz wypłacić ze Skarbu Państwa na rzecz świadka K. W. M. i I. M. kwotę 346, 66 zł, kwotę 139 zł tytułem zwrotu kosztów noclegu, dietę w wysokości 30 zł na rzecz każdego ze świadków, oraz zwrot utraconych zarobków na rzecz świadka I. M. w kwocie 82,30 zł, łącznie 627,96 zł.;

2. nie uwzględniać wniosku w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

Świadkowie K. W. M. i I. M. stawili się na wezwanie Sądu w dniu 28 października 2019 r.. Wnioskiem z dnia 28 października 2018 r. świadkowie zwrócili się o zwrot kosztów podróży, utraconego zarobku oraz kosztów utrzymania w miejscu dokonania czynności.

Sąd uwzględnił wnioski świadków w zakresie kosztów podróży w kwocie 346,66 zł, poniesionych kosztów noclegu w kwocie 139 zł, uznając powyższą kwotę za racjonalną i celową.

Ustając wysokość należnych kosztów, Sąd uwzględnił stawkę kilometrową wynikającą z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 25.03.2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U. poz. 271 ze zm.).

Wysokość diety przyznanej świadkom została ustalona na podstawie § 7 ust. 2 rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Przyznany świadkowi I. M. zwrot utraconego zarobku obliczony został z uwzględnieniem art. 618 b § 2 i 3 k.p.k. Zgodnie z brzmieniem ww. przepisu wynagrodzenie za utracony zarobek lub dochód za każdy dzień udziału w czynnościach postępowania przyznaje się świadkowi w wysokości jego przeciętnego dziennego zarobku lub dochodu. W przypadku świadka pozostającego w stosunku pracy przeciętny dzienny utracony zarobek oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu należnego pracownikowi ekwiwalentu pieniężnego za urlop. Górną granicę należności, o których mowa, stanowi równowartość 4,6% kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, której wysokość, ustaloną według odrębnych zasad, określa ustawa budżetowa. W przypadku gdy ogłoszenie ustawy budżetowej nastąpi po dniu 1 stycznia roku, którego dotyczy ustawa budżetowa, podstawę obliczenia należności za okres od 1 stycznia do dnia ogłoszenia ustawy budżetowej stanowi kwota bazowa w wysokości obowiązującej w grudniu roku poprzedniego. Obecnie kwota ta stanowi zgodnie z art. 9 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy budżetowej na rok 2019 z dnia 16 stycznia 2019 r. - 1 789,42 zł. W związku z czym 4,6 % ww. sumy to kwota 82,30 zł.

Wskazać należy, że obowiązujące przepisy nie dają możliwości zasądzenia wyższych – niżeli wskazane koszty utraconego zarobku, bowiem górna granica tej kwoty została ustalona ustawowo.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak na wstępie.